

נדידה

אנטון בידרמן ציור

לילך שרג וידיאו ומיצב

לוסי אלקויטי ואלחנדרה אוקרט מיצב

גדעון גכטמן מיצב

לוסי אלקויטי
אלחנדרה אוקרט
נדודים בין אור לזמן

אנטון בידרמן
מראות זמן / טופוגרפיה של יד ונפש

לילך שרג
מעלה מטה

גדעון גכטמן
(3, 2019)

הגלריה העירונית לאמנות, בית גורדון-לונדון, ראשון-לציון

מנכ"ל החברה העירונית לתרבות, נופש וספורט אלי פולק
מנהלת אגף אמנות, כותרים ומורשת רות מקבי
מנהלת תחום אמנות אפי גן

נדידה - 4 תערוכות 27 ביולי עד 20 באוקטובר
אוצרת אפי גן, אוצרת משנה עדי אנגיל

קטלוג:

עיצוב: סטודיו עידית ענת iditanat.com
הפקה: דפוס חבצלת

תודות: לבת שבע ולנועם גכטמן על השאלת העבודות
כל המידות נתונות בס"מ גובה/רוחב/עומק
כל הזכויות שמורות לגלריה העירונית לאמנות, ראשון-לציון ולאמנים

אחד העם 8, ראשון לציון, טלפון: 03-7572821, www.hironit.co.il

החברה העירונית ראש"צ
לתרבות נופש וספורט
אמנות כותרים ומורשת

ראשון לציון
אתם במרכז

על התערובות

נדידה

בחודשים אלו מוצגת בוונציה הביאנלה ה-58 לאמנות. תערוכה עולמית אשר מציגה מאות תערובות אמנות מארצות שונות במדיומים שונים. ייחודה של התערוכה העולמית שהיא מסמנת מגמות, תהליכים, כיוונים. אולי משום היות ישראל 'עין הסערה', מרכז לחדשנות, פיתוח, יזמות, וגם מקום ל'כאבים' כרוניים, למלחמה ומתח בטחוני בלתי פוסק, להגירה הטבועה בטבעה של המדינה, כמו גם היות האזור בעל חשיבות למעצמות העל - הרי שרוח הזמן / 'זמנים מעניינים' מונכחת גם בתערובות 'נדידה' ובמובן הזה התערובות משקפות את האישי לצד רוח הזמן.

אצל **אנטון בידרמן** מתערבבים הקלאסי והחדשתי. מכחול יוצר ערבוב עד שהמתבונן אינו בטוח במה הוא מביט. נושא הציור חמקמק. ציורים גדולי ממדים בהם היומיומי והחולף מתערבב עם הקלאסי, הגבוה או הנשגב.

בחדר המנציח השנה מדי תערוכה ממיצביו של **גדעון גבטמן** מוצגת העבודה: 'מונשיין' - אבן ירח שיצר, ולבנה - פנס רחוב המדמה את הירח ואורו. בכניסה לגלריה מיצב 'כריש' מפוחם: מים ואש, עץ ופחם, המזכירים מאין אנחנו ולאן אנחנו הולכים, החלוף הזמני והארצי טמון בכל מהלך אמנותי.

אצל **לילך שרג** היהודי, הישראלי והפרטי פועלים יחד. באמצעות עבודת וידיאו של גוף מול מצלמה היא מתגברת כביכול על המרחק בין כאן (ישראל) לשם (תפוצה / יהדות גולה). העבודות המוצגות בחלל התצוגה עשויות בדי ריפוד וסיכות מהדק וניתנות כביכול לפרימה בכל עת.

לוסי אלקויטי ואלחנדרה אוקרט פועלות במשותף ומחברות היגד אניגמטי של שתי צורות פעולה שונות. לוסי עובדת על הדפסים צילומים ודרכם מנסה לשמר זיכרונות. מאידך היא פועלת גם אל תוך החדר בו מציגה אלחנדרה אוקרט סלילים וורודים וזהובים הגואים ונופלים מתוך שולחן, מתפקעים מזיכרונות גזורים, מנסים לטוות יחד דבר מה חמקמק שקשור אל זיכרון המקום ממנו באו שתי האמניות (אורוגוואי) כמו גם זיכרון הפעולות שנעשות כאן ועכשיו ופועלות במקום.

אפי גן אוצרת התערובות

לוסי אלקויטי ואלחנדרה אוקרט

מיצב

נדודים בין אור לזמן

מקור המונח האנגלי blueprint שמשמעותו בשפת היומיום: 'מזהה', 'מאפיין', 'ייחודי'. העבודה 'הזחילה הגדולה' מדגישה אמורפיות. כתנועה ארוכה, כמשפט ללא פסיק ונקודה. מזכירה את תנועת החשיבה הפנימית שלפעמים היא דלילה ולפעמים מצטברת כשלולית. זרימה לא אחידה, מתרחבת ומצטמצמת. תוך כדי תנועה נוצרים דימויים ביומורפים, פרוקי רגליים, זוחלים, המסיעים את שברי הזיכרונות...

"כשהתחלתי להשתמש בציאנוטייפ, נמשכתי אל 'הכחול הרנטגני', שבאילו משקף דבר מה שלא נראה בעין רגילה. כחול שמביא רוחות עבר, מעלה באוב זיכרונות או פותח אפשרויות לשמוע קולות. כשהדפסתי את תצלומי המשפחה כאילו נגעתי שוב במתים. חשיפה מבוקרת של אור השמש משאירה סימן, רישום (בדומה לשאיפת האמן: להשאיר חותם, רישום). הדפסות צמחיה ותצלומי משפחה נתנו לי אפשרות למשש את הזמן, להרגיש נוכחות של דברים שאינם. השתמשתי בהדפסי ציאנוטייפ וגזרתי מתוכם דברים שעניינו

שפת האם של לوسی אלקויטי ואלחנדרה אוקרט היא ספרדית. הן נולדו באורוגוואי, כל אחת מהן עלתה בצעירותה לארץ, וכאן הכירו האחת את עבודתה של האחרת, כאן התעצבה זהותן כאמניות. נקודות השקה סמויות נמצאות גם בנושאי עבודתן. עבודתן מוצגת בשני חדרים סמוכים, לכל חדר מובהקות ברורה השייכת לאחת מהן ובכל חדר ניכר גם סימנה של האחרת.

לוסי אלקויטי

פיסות זיכרון הן אמורפיות: תמונות, הבזקים, אסוציאציות. אנחנו מנסים למצוא, או לחבר נראטיב, סיפור כלשהו, רצף, לחפש הגיון, להסביר 'מה קורה'. המיצב תלוי ניצב בחדר והוא ממשיך וזוחל על הקירות ואל עבר החדר הסמוך. המיצב עשוי ציאנוטייפים מטופלים, חתוכים, גזורים. ציאנוטייפ היא טכניקת דפוס צילומית העושה שימוש באור שמש כדי לפתח דימוי. הנייר מכוסה בתערובת שני חומרים שלאחר חשיפה לאור אולטרה-סגול, מקבל גוון כחול אופייני. (נייר זה היה פופולרי בקרב מהנדסים שהשתמשו בו לצילום שרטוטים ומכאן

איזורי-אי (Aizuri-e): הדפסי עץ כחולים שנעשו ביפן בסביבות 1800 ואילך. השם מגיע מהמקום ממנו יובא הפיגמנט הכחול (מפרוסיה - 1820). אצל לוסי זוהי התכתבות מסוימת עם המזרח ועם האקזוטי באופן חדש ופרוע יותר. המקום והנרטיב נגטשים לטובת מבנה ריזומטי של ההיסטוריה וההיסטוריה שלה. צבע נוסף יחידי מלבד הכחול שהיה על הדפסי האיזורי-אי הוא חותמת אדומה שלעיתים קרובות במהלך ההדפסה הופיעה כורודה. ומכאן הקשר נוסף לעבודות של אלחנדרה. הוורוד של אלחנדרה כמו הכחול אצל לוסי: שטוף, ובו בזמן מזכיר בשה, עור, שבירות ופגיעות. זיכרון דהוי, כזהב מעומעם. ההתכתבות המשותפת מרתקת ופותחת פתח רחב לשיח אודות זמנים ותעוועים.

אותי: דימוי ברור (פנים, יד, פרח) או אזור טקסטורלי שמעניין אותי. חלקים אחרים 'מתנהגים' כקלף ג'וקר ויש שגזרתי כאבני פסיפס ריבועיים. בזרם הארוך בסטודיו נוצרה צורה שהיא כתב היד שלי, המדברת בצורה בה אני מתבטאת באמצעות מדיומים אחרים. עבורי זהו שיקוף של עולם פנימי, פרוס לאורך כבסרט. במיצב בגלריה אני מרחיבה ומעניקה לעבודה תפאורה ונפח ע"י מעברים לצורות תלת ממד ושימוש בבד (סדיני כותנה לבנה רקומה מבית הורי)". עולם הזיכרונות של לוסי כחול ציאנוטייפי ועשוי פיסות זיכרון מעולמה, מהליכות הבוקר שלה, מאובייקטים שאספה ומחייה והם הופכים למשמעותיים עבורה. הציאנוטייפים מתכתבים באופן סמוי עם הדפסים יפנים מסורתיים בשם

אלחנדרה אוקרט

בשנה שעברה חזרה אלחנדרה למונטווידאו, אורוגואי לטיול משפחתי בלוויית ילדיה ובעלה. הטיול היה בבחינת רגע מכונן שכן המקומות בהן הלכה החיו רגשות כמוסים, זיכרונות עבר. קטעים נשכחים, לא בהכרח חשובים, פיסות זיכרון התערבבו עם תמונות חדשות שנצרכו ונוצרה מפה מנטלית חדשה שבה היום ואתמול שוכנים זה לצד זה. התערוכה היא ביטוי לחיפוש של אלחנדרה אחר דרך להעביר תחושת 'הנסיעה בזמן', של אירועים קטנים חשובים ושאינם חשובים המרכיבים את מסע / תמונת חייו של אדם. באמצעו של החדר מיצב מרובד עשוי עשרות ואולי מאות פיסות קרעי נייר פרגמנט, ארוכות, שקופות, שנצבעו. השקיפות קיבלה גווני וורוד וזהב - צבעים שהופיעו בגופי עבודות קודמים של האמנית. הנייר נמשח צבע במשיחות מכחול יפני. הפעולה שקדמה למיצב בגלריה הייתה כמעט טקסית, אישית, של האמנית בסטודיו. פיסות ארוכות כמוהן כסיטואציות מעמעמות, מעורפלות, שקשה לאחוז בהן, והן נשמרות בנבכי זיכרון. נייר מחזיק שקיפות ועמימות בו זמנית, והוא כקילופו

של העור מעל הבשר, כערפל בסרטי ה'פילם נואר'. מצד אחד אנחנו ניצבים מול שפע, התפוצצות עודפת של ניירות שקופים, צבועים, מגולגלים, לא אחידים, ומצד שני אנחנו אל מול שולחן שממנו נמשכים חוטים, מסילות, דהודי זיכרון והווה גם יחד. הצופה חווה סוג של בריחה מגבולות: גבולות השולחן, גבולות הדימוי מחפש אחר דבר מה אצלו? אצל האמנית? הצופה ניצב גם מול שפע וגם מול ריק ובמובן זה פעולת הצפייה יכולה להיות גם מדיטיבית, להזכיר נהר הפוגש בזרימתו מכשולים, עוקף אותם, במקום ענפים וסלעים, האמנית יצרה גבולות אחרים והוא ממשיך הלאה! זיכרונות מטבעם הם עמומים ומעורפלים. קשה לשמרם וקשה להעבירם. סיטואציות שקפאו, התאבנו ונשמרו. הסימן לשברי זיכרונות הם תותים שחורים, ספק מופיעים ספק חבויים בין תועפות נייר. התות הוא פרי 'ללא עור' ו'האדום התותי' הופך לשחור. התותים עשויים שעוות דבורים והם אלמנט פיסולי אשר מצביע על עקבות, סימנים בזמן. לאחר פיסולם בשעווה הם נכנסים לאמבט דיו שחור. שקיפות מתחלפת בשחור מפוחם.

אנטון בידרמן

ציור

מראות זמן / טופוגרפיה של יד ונפש

זמן", והן כתפאורה, מסך עשן של ההווה, מתקיימות כשלט בניסה מפתה, כמחיצה לפרשנות ולהתכתבות עם אי ההרמוניות של ההווה, עם אי הסדר ואי האנושיות שבעולמנו המנוכר, עם ההיסטוריה המתיישנת מדי יום במהירות האור, בד בבד עם אופיו חסר הסבלנות של האדם המודרני, ריבוי צורות המחשבה וחוסר האחדות שבריבוי. תהליכי בנייה, החסרה והסרה בהם לכל רכיב יש צורך בלתי נשלט להשתכפל באופן גנטי או רעיוני לעוד דימויים זהים, קרובים, דומים, או לעצמם כפרט מקורי, עד כי הפרט נבלע בחשכת הדמיון המושלם. הזהות השלמה מושכת לחוסר וודאות רעיונית. כאשר מדברים על זמן עכשווי, על פירוק וספקנות, על ריבוי מידע וסכיזופרניה קולקטיבית עם חרדות אפוקליפטיות של הפרט והכלל, עולות שאלות קשות על עתידנו המשותף. החיים בזמן החדש יצרו מבנים מקוטעים וסכיזופרניים שתופסים את מקום החרדה. מטען מוסרי עם ספקנות מפעילים אותי כיוצר לערוך שיח בין עבר להווה".

(מתוך טקסט שכתב בידרמן לתערוכה)

הציור של אנטון בידרמן משקף תהליכי התמודדות עם חלל ועם זמן. עומס מידע - "המבול התקשורתי", שינויים חברתיים ופוליטיים מהירים - לכל אלו השפעה ישירה על תהליך היצירה. אנטון מזהה מתח בין דימויים וסמלי התרבות של העולם הקלאסי לבין "העולם החדש" וכך הוא מצייר דימויים מתולדות האמנות ודימויים בעלי אופי צרכני / פופולארי, מחבר בין סגנונות שונים השייכים לעבר כמו גם להווה. הציורים מכילים ציטוטים עכשוויים, קומפוזיציות מלאות סתירות שיש בהן יותר מן הריבוי ופחות מן האחדות, והן ביטוי לאקלקטיות בה אנו חיים. רמיזות בעלות אופי סימבולי מבצבצות מכל עבר בניסיון התגבר על כאוס אפשרי, על אמורפיות ודיפוזיות של קומפוזיציות. "האקלקטיות בעבודתי שאובה מזרמים שונים בתולדות האמנות ומסהיבה הקרובה. אני בונה פרזנטציה של חורבות התרבות בניסיון להרכיב מחדש היגד או משמעות. גישה זו מאפשרת נגישות לתפר שבין החיים לאמנות. אפשר לראות בסדרת הציורים סוג של מנדלות תחת שם כולל: "מראות

לילך שרג

וידאו ומיצב

מעלה מטה

העבודות עשויות בד ריפוד וסיכות תפירה. בדי הריפוד מזכירים לילך תמונות ורהיטים בסגנון אירופי קלאסי שרווחו בקהילה שבה גדלה בארץ, קהילת מהגרים שיחד עם המאמץ להתערות / ליישר קו עם הישראליות, גם התגעגעו לתרבות ממנה באו. עבודה נוספת 'קדוש, קדוש, קדוש', בולטת בצבעוניותה: מבט מקרוב מגלה שהיא עשויה תיקי תפילין וטלית ששימשו במשך שנים יהודים באחת הקהילות בשיקגו והוצאו משימוש כי התרפטו. תיקי הקטיפה הרקומים בדגם צמחי פורקו וחוברו מחדש עם פיסות עור ובדי משי וקטיפה אחרים באמצעות סיכות מהדק. מתקבל מעין רישום בבד המזכיר דמות מכונפת. (ומתייחס לתפיסה שבזמן תפילה היהודי מדמה עצמו למלאך על מנת להגביר את תחושת ההתעלות ולהתרכז ברוחני ולא בארצי). לילך משתמשת בחפצים טקסיים כדי לשחזר את הרוחניות בשעת תפילה. ככל שהחפצים האלה משמשים יותר פעמים ו"צוברים שעות תפילה" או מאפשרים התעלות רוחנית, הרי שהם מתבלים והופכים יותר "ארציים". העבודה נעשית על שני צדי

לילך שרג אמנית ישראלית / אמריקאית. בשני העשורים האחרונים מתגוררת בשיקגו, ארה"ב. יצירתה נוצרת 'שם' ומכוונת ל'כאן', מוצגת בחללים ציבוריים כאן ושם. עולה השאלה: האם קיימת השפעה של המרחק הפיזי על יצירה שיש לה קשר הדוק למקורות ולישראליות?. עד כמה מושכים אותנו חוטי הילדות ועד כמה חזק עלינו המקום בו אנחנו נמצאים ויוצרים? נדמה שעבודתה האומנותית נעשית מתוך זיקוק עמוק ומרוכז במעשה, מנוטרלת מרעשי לוואי של היומיום בישראל. עבודותיה אישיות, ישראליות ויהודיות. בגלריה מוצגות עבודות העשויות בד, וכן עבודת וידיאו. חוט מקשר בין העבודות ('גולם מזהב', 'לילית', 'התקווה', 'קדוש, קדוש, קדוש': כולן חלק מתהליך הגדרת מהות/שייכות/גבולות וכולן אוחדות במהות פנימית של התפרקות ובניה מחדש. **עבודות בד** מרשימות תלויות בחדר. האחת מזכירה דמות גברית ('גולם מזהב') והשנייה ('לילית') נשית יותר ושתיהן מכוונות את העין למעשה האומנותי. העבודה השלישית צבעונית ואחרת.

אחד מחיקה מאפשרת המשך כתיבה ומאיך היא מוחקת, מעלימה את סימני המילה שנכתבה זה מכבר. התנועה מתמשכת ונעה בין כתיבה ביד ימין על זרוע שמאל ולהיפך. הידיים משמשות לסירוגין כמצע לכתיבה שנמחקת. כמה מילים 'נכנסות' לזרוע אחת? איזו מילה נבחרת להיכתב בנפרד ('ארצנו', 'ירושלים')? איזו משמעות נוספת / חדשה נטענת למילים, לאישה הלבושה שחורים, הכותבת ומוחקת את מילות ההמנון הישראלי במימיו השקטים של אגם בויסקונסין? הפעולה מבטאת געגוע, זיקה אל שייכות וזהות. הישראליות נטענת ומתקיימת בכל מקום, והיא כיצור היברידי: 'גם וגם'. האמנית פועלת על גופה מול מצלמה, אינה משירה מבט. אנחנו צופים באישה, בגיל הביניים, שעה מאפיר, לבושה שחור ומבלי להרגיש נחשפים למגוון אסוציאציות אחרות: מגדריות, פמיניסטיות, מקומיות, ישראליות, או כאלו שמהדהדות את הקשר והמרחק מפה לשם.

התיקים (זה שאנו מורגלים לראותו כחזית וגם זה האחורי). באופן זה ניתנת לגיטימציה לצדם האחורי, הנסתר מן העין. הסיכות מצביעות על ניסיון לאחוז בזה וגם בזה והן מחזיקות אופציית פרימה אפשרית בכל רגע. מסמנות זמניות. מה שנראה מוחזק הוא על בלימה, ארעי, דוקר וחולף.

עבודת הווידאו 'התקווה' (5:39 ד')
מציגה את האמנית בפעולה פרפורמטיבית מול מצלמה. לילך נכנסת אל אגם מים שקטים, לבושה שחורים, לפנייה צפה פחית דיו שחור וכשהמים מגיעים למותניה, היא מתחילה לכתוב עברית. בעזרת אצבע ודיו היא כותבת על זרעותיה את מילות ההמנון הלאומי - 'התקווה'. מילות השיר צרובות בתודעתו של כל ישראלי. כולנו שרים, מהמהמים את ההמנון בטקסים לאומיים, צבאיים ובימי זיכרון. השקט הנלווה לפעולה באגם - כמעט טבעי. ברווזים משייטים באגם, המים המרגיעים והפסטורליים, הם כנגד קצבם המתגבר של המילים הנכתבות. פעולת הכתיבה משולבת במחיקה. מצד

גדעון גכטמן

(הצבה מס' 3, 2019)

מדעיים, בדרך כלל בתצוגות מוזיאליות. המחשבה על אבן שהובאה מהירח עלתה במוחי כבר בתחילת הדרך. עבור המשטח שעליו תכננתי להניח את אבן הפלסטיק חיפשתי לוח גרניט שיראה כאילו עבר עיבוד מאבן גולמית הדומה במקורה לאבן הפלסטיק. להפתעתי ולשמחתי מצאתי אבן גרניט מתאימה, שהכינוי המסחרי שלה הוא 'מונשיין'. אני משער כי השם ניתן לה בגלל הדמיון בינה לבין תצלומים של פני ירח, המראים את המכתשים הרבים. למרות שהמובן המילולי של המילה 'מונשיין' היה ברור לי, טרחתני לבדוק במילונים שונים את המשמעויות האחרות שיש לה. הדברים מאז אינם כפי שהיו, אני מוכה ירח (סהרורי). לכל אלה כמובן, יש להוסיף את המחשבה ברקע על עבודותיו של ברנקוזי 'ראשית העולם' ו'פסל לעיוורים'. הגדרת המילה moonshine במילון אנגלי - עברי האלקלעי: "אור ירח, יין שרף מוברח, פאר

המיצב 'מונשיין' (1992) הוא אובייקט עשוי פלסטיק המדמה אבן מן הירח, המונחת כמוצג בתוך קופסת פרספקס ועץ, על כן עשוי לוח גרניט באופן שמאפשר למתבונן לזהותו כ'מוצג אותנטי-מוזיאלי' (ככזה הרי אין לגעת בו או למששו והוא יחידאי). השם מסמן את אור הירח באנגלית ושולח אל משמעויות נוספות. להלן הסבר שכתב גכטמן על העבודה לקראת תערוכה שהוצגה ב-1996: "את אבן הפלסטיק רכשתי (במחיר נמוך) בבית המסחר 'גולדשטיין' בראשון לציון, העוסק באספקת אבזרי תצוגה ואבזרים אחרים לבתי עסק, בעיקר סופרמרקטים. עיסוקי המתמשך ביחסים בין 'הנמוך' ל'גבוה', בין המקור לדימוי, בין הטבעי למלאכותי ובאופני התצוגה, הביא אותי לתכנן מעמד 'מרשים' לאבן הפלסטיק. מעמד המשמש בדרך כלל לתצוגה של חפצים יקרי ערך כגון תכשיטים, ממצאים ארכיאולוגיים, ממצאים

עבודה של הכריש ?????

שווא, ברק חיצוני, שטויות והבלים".
(מתוך קטלוג התערוכה 1998, גלריה שלוש
לאמנות עכשווית).

'לבנה' (1997) גכטמן מייצר פנס עגול
המדמה ירח, אשר בזוהרו מאיר את אבן
הירח, ומדבר באחת על זיוף ועל מקור.
שני המוצגים 'מונשיין', ו'לבנה' הם גם
אובייקטים, וגם מדמים: הם הייצוג, לא
באמת 'הדבר', ועם זאת הם מתפקדים
לחלוטין כאובייקטים מוזיאליים, השייכים
לעולם האמנות.

כריש (1997) ניצב בכניסה לגלריה עשוי
עץ ומתכת וחלקו עבר תהליכי התפחמות
מכוונים. הכריש ניצב על כן עשוי מתכת.
טורף מחד אבל מזכיר בהגיתו 'קריש' -
(קריש דם) סוג של 'רוצח' / מסוכן למי
שעבר ניתוח או פעולה בכלי הדם. (חוויה
ביוגרפית אצל גכטמן הטמונה בתוך
עבודותיו) ומאידך הכריש / קריש נמצא
מחוץ לאזור המחייה שלו, מפוחם בחלקו
כך שהמשחק עם המוות ברור. הכריש מוצג
כאובייקט במוזיאון זואולוגי אבל ברור
שזהו דימוי של כריש. בו בזמן הוא מסמן
את מותו של כל חי.

מראשית יצירתו עסק גכטמן בחומרים
ובתחליפיהם. יצירתו נטועה בתוך שיח
האמנות. זוהי התערוכה השלישית ברציפות
גלריה המציגה עבודות משל גדעון גכטמן.
התערוכות מציינות את שנת העשור למותו
של אמן, תושב העיר, אשר נוכחותו בשדה
האמנות הישראלית מורגשת תמיד.

פרטי עבודות

לוסי אלקויטי

הזחילה הגדולה, הדפסות ציאנוטייפ ואובייקטים, גדלים משתנים, 2019
(פרטים מתוך מיצב) ...עמ' 6, 9, 10, 13

אלחנדרה אוקרט

זהב דהוי, טכניקה מעורבת על נייר פרגמנט, 2019
(פרט מתוך מיצב) ...על הכריכה ובעמ' 8, 11
תותים, שעוות דבורים, פחם ודיו שחור, גדלים משתנים, 2019
(פרט מתוך מיצב 'זהב דהוי') ...עמ' 12

אנטון בידרמן

סחרור, אקריליק ושמן על בד, 200/140 ס"מ, 2015 ...עמ' 14 למעלה
מטריקס, אקריליק ושמן על בד, 200/140 ס"מ, 2015 ...עמ' 14 למטה
הקרבה, אקריליק ושמן על בד, 200/140 ס"מ, 2016 ...עמ' 16-17

לילך שרג

גולם מוזהב, בד ריפוד, סיכות תפירה ומהדק, 305/182 ס"מ,
2018 ...עמ' 18
התקווה, וידיאו, 5.39 ד', 2018 ...עמ' 20
קדוש, קדוש, קדוש, תיקי טלית, בד קטיפה ומשי, סיכות מהדק,
2019 ...עמ' 21

גדעון גבטמן

מונשיין, אבן פלסטיק, לוח גרניט, עץ, פרספקס, 147/48/48 ס"מ,
1992 ...עמ' 22
כריש, עץ, נירוסטה ומתכת על כן ברזל, (גובה/רוחב/עומק),
1997 ...עמ' 24

החברה העירונית ראש"צ
לתרבות נופש וספורט
אמנות כותרים ומרשת

ראשון לציון
אתם במרכז

גלריה עירונית לאמנות, בית גורדון-לונדון, ראשון-לציון
שעות פתיחת הגלריה: שני-חמישי, שבת 10:00-13:00; שני 16:00-18:00 | ראשון ושישי - סגור
רחוב אחד העם 8, ראשון-לציון, טלפון 03-7572821, www.hironit.co.il

